

Középiskolások a TTK-n

A József Attila Tudomány Egyetem Természettudományi Kara az idén november 8-9-én rendezte meg a kari Nyílt Napokat.

A rendezvénysorozat célja volt, megismertetni a karra pályázó középiskolásokat a továbbtanulási lehetőségekkel, a képzés módjával és a szakok kínálta perspektívákkal. A tapasztalat ugyanis azt bizonyítja, hogy a harmadikos-negyedikes gimnazisták nem eléggé ismerik a választott szakok követelményrendszerét, nincsenek tisztában az elhelyezkedési lehetőségekkel. A Nyílt Napok jó formája a középiskolásokkal való kapcsolat fenntartásának, s az itt végzett tanítványok — ma már — kísérel tanárokként is beszámolhatnak oktatói munkájukról.

A első napon dr. Tandori Károly dékán köszöntötte a látogatókat, valamint tájékoztatót tartott az egyetem felépítéséről, a karok és a szakok követelményeiről és a képzés módjáról. Ezt követően rövid filmet láttak a középiskolások az egyetemi élet különböző területeiről. Az intézetek, tanszékek látogatására az előzetes felmérés után került sor, tehát minden diák az érdeklődési körének legmegfelelőbb helyekre látogatott el. Mind a 190 középiskolás megtekintette a Kibernetikai, az Oktatás Technikai Laboratóriumot és a Fűvészkertet.

A kétnapos programban a szakmai látogatások, tájékoztatók mellett ismerkedési est, szegedi városnézés és klublátogatás is szerepelt.

Kitüntetés

A Magyar Jogász Szövetség Csongrád megyei szervezetét az Országos Békatanács kitüntető elismerésben részesítette. Az emléklapokat és az oklevelet dr. Antalffy György, a MJSZ elnöke, az Országos Békatanács tagja adta át október 30-án a József Attila Tudományegyetem rektori tanácstermében. A kitüntetésért dr. Kemenes Béla, a jogászszövetség megyei elnöke mondott köszönetet, majd jogszellemi kérdéseket ismertetett. Hangsúlyozta, hogy a szervezet elméleti és gyakorlati munkájával egyaránt igyekszik szolgálni a jövőben is a béke ügyét.

A MJSZ megyei szervezetének tagjai — közöttük egyetemünk oktatói — készülnek a december 2-3-án megrendezésre kerülő országos békekongresszusra.

Főiskolai Napok

Főiskolai Napokat rendez a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola. A november 16-án, 13 órákor megrendezésre kerülő *ünnepi Tanácsülésen* új oktatók mutatkoznak be, és elbúcsúztatják a nyugdíjba vonuló főiskolai oktatókat. Ezt követően dr. Fehér István tanszékvezető főiskolai tanár és Nagy István tanszékvezető főiskolai docens megnyitják a Kommunizmus Magyarországi Pártja megalakulásának 60. évfordulójára rendezett *dokumentumkiállítás*. A főiskolai szintű *ifjúsági parlament* ülését Nagy József KISZ-titkár nyitja meg 15 órákor a Díszteremben, 20 órától ugyanitt *tanári koncert és kiállítás* lesz. November 17-én, 9 órákor kezdődik a helyi *Tudományos Diákköri Konferencia*, mely-

nek szekciósülésait a szervezési rend szerint kijelölt termekben tartják. A *hallgatók képzőművészeti alkotásaiból* rendezett kiállítást Pataj Mihály tanszékvezető docens nyitja meg 15 órákor, a Teleki Blanka Kollégium társalgójában. A kollégium fogadószobájában mutatják be a *kollégisták kézimunkáit*, bevezetőt dr. Szabó G. Mária főiskolai adjunktus, a Kollégiumi Tanács elnöke mond. A főépület Dísztermében 17 órákor mutatkoznak be a *főiskolai alkotókörök*, 20 órától pedig *jazz zenekari koncertet* hallhatnak az érdeklődők. A főiskolai *Sportnap* megnyitására november 21-én, 14 órákor kerül sor az újszegedi Sportcsarnokban.

Kit válasszunk — előbb, utóbb, vagy soha?

(Folytatás az 1. oldalról.)

Polcokat pedig építkezésekről szerzett deskákból tákoltam össze, meg ehhez hasonlók. Ezt egész megszoktuk, de különböző bonyodalmakat okozott frissen vásárolt lemezjátszónk.

— Egy lemezjátszó nem olcsó. Nem volt ez nagy luxus részletekről?

Ági: Ezt a pénzt úgy spóroltuk össze. Inkább nem vettünk magunknak új ruhát, cipőt, csak hogy legyen. Sehova nem tudunk elmenni. A gyereket nem akartuk másokra bízni, olyan kicsi volt még. Az évfolyamtársak ugyan segítettek, de szívesen segítségért kérték egy mozi kedvéért.

András: A zene volt az egyetlen szórakozásunk. Hallgattuk a lemezt, s a gyerek mellől sem kellett eljárnunk.

— Most a kollégiumban laktok. Mennyiben jelent ez változást?

Ági: Először is nincs horribilis albéletti díj. Másodsor minden komfort adott. Hármán vagyunk, nincs egy örökké érdeklődő, beszélő főbérlő. Sőt, könnyebben el is tudunk menni, hisz van még néhány gyerekes házaspár a koliban, és kölcsönösen vigyáznak egymás gyerekeire.

— Barátok, társaság?

András: Barátaink is ugyanazok, akiket a házasságunk előtt is annak tekintettünk. Az, hogy hármán lettünk, nem okozott változást e tekintetben.

— Gyerekevelés, szabad idő?

Ági: Mindketten figyelembe vesszük a másik elfoglaltságát, így osztjuk be a munkát és a gyerekevelést. Ha nekem van több dolgom, vagy tanulni válok, András ügyel, háskor meg én.

— Tanulni, hogy tudtok? Egy szobában hármán.

Ági: Ezt már kérdezték, de bármennyire is furcsa, sokkal jobb az átlagunk mindkettőnknek, mióta együtt vagyunk.

András: Azóta minden jobban megy. Jobban vigyáznak a pénzre, jobban tanulunk, jobb a közérzetünk.

— Mit jelent számotokra a gyermeketek?

András: Teljes kiegyensúlyozottságot, harmóniát. Nélküle és Ági nélkül el sem tudnám már képzelni az életemet.

Ági: Az így kötött házasságokat sokan megkérdőjelezzik. Lehet, hogy ez az esetek többségében jogos is. Én viszont úgy érzem, a gyerek vállalása már jelent valamit. Azt, hogy két ember bízik egymásban. S ez már nagy dolog.

András: A sorrend általában a következő: egyetem, házasság, gyerek. Nálunk kicsit összekuszálódott ez a menet, de nincs jelentősége. A fontos az, hogy elhatározásunk felelősségteljes és végleges volt.

Kati és Gábor

— Te milyen szakos vagy?

Kati: A válasz nem egyszerű. Diétás nővér vagyok a Sebészeti

Klinikán. Ott dolgozom reggel 7-től délután 3-ig. Egyébként pedig negyedéves, estis joghallgató vagyok.

— Mennyit keresel?

Kati: Körülbelül 2 ezer 500 forintot. Ehhez jön még a családi pótlék, meg amit Gábor keres alkalmi munkával.

— Ez mennyi?

Gábor: Nagyon kényelmesen ezer forintot tudok összehozni

egy hónapban. Így, ebből az összegből már elég jól kijövünk.

— Lakás?

Kati: Van, de már időszerű is volt. 1973-tól 1977-ig a szülők-nél laktunk egy 4x4-es szobában. Először egy, majd két gyerekkel. 1977 végén egy szerencsés kisajátítás útján jutottunk a mostani lakáshoz. Természetesen a szülők támogatásával.

— Mekkora a lakás?

Gábor: Szégyenlem megmondani. Három szoba plusz konyha, fürdőszoba stb. Bútor még nincs mindenütt, de egy kis fantáziával nagyon jól be lehet rendezni. Most olyan 3 ezer forint összérték lehet benne.

— Miből fizetitek a fenntartási költségeket? Ez is kijön a 3 ezer 500-ból?

Kati: A szülők segítenek, tőlük kapunk még mindig anyagi támogatást. Tulajdonképpen mindenben ők segítenek. Heti két alkalommal vigyáznak a gyerekekre, mikor mindkettőnknek késő esti elfoglaltsága van.

— Mennyi idők a gyerekek?

Kati: A kislány 4, a fiú 2 és fél éves. Húszévesek voltunk, mikor összeházasodtunk. A kislány véletlenül, a fiú védekezés ellenére született.

— Miért házasodtatok össze? Mit vártatok ettől?

Gábor: Életforma változást, saját energiánk hatékonyabb felhasználását.

Kati: Örökös gondot jelentett számunkra az otthoni magya-

rázkodás, óriási idővesztéséget az egymáshoz szaladgálás.

— Sikerült? Két gyerekkel is?

Kati: Igen, sikerült jobban gazdálkodni az időnkkel. A gyerekek már viszonylag nagyok, egyre kevesebb velük a gond. Sőt, talán a közelgő végzés szempontjából még jobb is, hogy már megvannak.

— Tanultok, dolgoztok, háztartást és még gyerek. Hogy lehet így tanulni?

Gábor: Értém a kérdést, de fölösleges volt feltenni. Az egyetemen a kötelező minimum teljesítésének nem szabad gondot okoznia. Tehát a szabad idő jelentős részét az ezen felüli munkára kell felhasználni. Háztartás? Csakis az igazságos elosztás alapján lehet jól megszervezni, de igazságos elosztás csak akkor születhet, ha nem sok az a munka.

Kati: Hát igen, ez úgy néz ki, hogy 5-6 órára redukálódik az alvásunk, így valóban megoldható a gyerekevelés és a tanulás együtt. Az igaz, hogy többre értékelünk egy jó könyvet, mint egy órákig készülő vacsorát.

— A gyerekekre mennyi időt szántok?

Gábor: Sok esetben konfliktusok forrása, hogy nem felelünk meg a közvéleményben kialakult „gondos szülők” képnek. A gondos szülőt szerintünk nem az jellemzi, hogy saját igényeit alárendeli a gyermek kiszolgálásának. Ez talán erősen hangzik, de sok esetben nem is a gyermekkel magával foglalkoznak a szülők, hanem az ez idő alatt végezhető egyéb munkával.

— Szórakozás, kikapcsolódás?

Kati: Leginkább szépirodalmat olvasok, kivéve a vizsgaidőszakot. Gyakran jönnek hozzánk vendégek, barátok.

Gábor: Sikerült nem elszigetelődnünk, megtartani barátainkat. Ezt persze csak a jó idő és munkabeosztással tudtuk megvalósítani.

— A házassággal szembeni elvárásaitokat mennyire sikerült megvalósítani?

Gábor: Ahhoz, hogy elvárásainknak megfelelően tudjunk élni, halálisan tudatosan elkeltett szakadunk a tradícióktól, és a lehető legésszerűbben, leg tudatosabban kellett megoldanunk a háztartással, a gyerekeveléssel és a tanulással együttjáró problémáinkat.

Kati: Úgy érzem, ennyi idő után és két gyerek ellenére is mindketten megőriztük egyéniségünket, azt kaptuk a házasságtól, amit vártunk.

Éva és Zoltánka

— Mióta éltek külön?

Éva: Pontosán nyolc hónapja. A választ két hónapja mondták ki.

— Azóta találkoztatok?

Éva: Nem. Nem jött el a gyerekekért sem. Azt hiszem, nem is dolgozik, csak úgy lóg bele a nagyvilágba.

— Eredetileg mi a foglalkozása?

Éva: Vízvezeték-szerelő. Jól keresett, értelmes is volt, javasolták továbbtanulni. Én is sze-

rettem volna, így megszünhett volna közöttünk az a feszültség, ami végül is válságba juttatta házasságunkat.

— Mire gondolsz?

Éva: Nézd, én egyetemista vagyok, 6 meg „csak” szakmunkásképzőbe járt. Hiába vigyáztam én is, meg a barátaim. Ha társaságban egy témához nem tudt hozzászólni, rögtön úgy érezte, kevesebb nálunk, lenéztek.

— Miért mentél hozzá? Tisztában voltál a nehézségekkel?

Éva: Tulajdonképpen nem is gondoltam a házasságra. Csak együtt jártunk. Láttam, hogy örül nekem, kevesebbet iszik. Úgy éreztem, szüksége van rám, nem szabad magára hagynom.

— Rendben, ezt még elfogadom. De a kezdeti veszekedések, viták ellenére mégis miért váltaltad a gyereket?

Éva: Javulást vártam ettől. Arra számítottam, többet lesz majd velünk, kevesebbet jár inni, ha a gyerek várja itthon. De nem így történt. Idegesítette a gyereksírás, az alvás nélküli éjszakák, a főbérlő szitkozódása. Egyre többet veszekedtünk, és egyre jobban belezolgáltunk egymás lelkébe. Sírta, 6 meg ha részeg volt, fogadkozott, ígéreteket tett, amiből aztán nem lett semmi.

— Csak 6 volt a hibás?

Éva: Bizonyára nem. Már a körülmények is ellenünk dolgoztak. Szűk kis albéletti szoba, rettenetes főbérlő. Lehet, hogy nem voltam elég türelmes. Vagy nem tudom, fogalmam sincs, mit kellett volna csinálnom. Azóta is töröm a fejem, hol rontottam el...

— Ezek szerint újra kezdenéd?

Éva: Nem. Szó sincs róla. Talán a párhetes különélés alatt

megfordult ilyesmi a fejemben, de azóta már biztosan tudom lehetetlen volna. Csak szeretném tisztázni magamban, rendezni véglegesen.

— S a gyerek? Ő hogy viseli?

Éva: Kicsi még. Kétéves. Időnként mondja, hogy apa, apa. De hát amíg velünk élt sem foglalkozott annyit Zoltánkával, hogy most hiányolja. Később biztosan meg kell majd magyaráznom, ha keresi az apját.

— Miből éltek? Gyerektartást kapsz?

Éva: Mióta elváltunk, pontosabban mióta külön élünk, egyedül, illetve a szüleim segítségé-

vel tartom el magunkat. Havonta elküldik az albéletem árát, plusz-pénzt, a többit magam fedezem.

— Hogy képezed a továbbiakat?

Éva: Nem tudom. Jelenleg holtponton vagyok. Mindenből kiábrándultam, elvesztettem a hitemet. Talán csak Zoltánka kárpótol a kedvességével, ragaszkodásával...

Érettség, felelősség...

Érettség, felelősség...

Kiragadott, esetleges példák. Kétségtelen, nem illik belőlük általánosítani. Néhány gondolat mégis idekivánczol.

Éva esete nyugtalanító, elgondolkoztató. Nyugtalanító, mert úgy tűnik, egy alapvetően téves, hamis felfogás áldozata. A „gyűrű-kényszer”. Mindenki ismeri ezt a pánikot, tapasztalta, vagy hallott róla. Ez a pánik az utolsó két évben kapja el az egyetemistákat, de — valljuk be őszintén — főleg a lányokat. Attól való félelmükben, hogy később már nem találják meg a megfelelő partnert, feladják elveiket, függelenségüket. Cserébe gyűrűt kapnak és — amire csak később jönnek rá — elrontott éveket. Megéri?

Amint a példából látható, jól induló házasságok is léteznek. Jól indulnak, de sok bukattatót, válságot rejtenek magukban. Ezek a válságok kint jelentkeznek, az életben. Amikor elszakadnak az emberek az egyetem levegőjétől, amikor a pénzt nem adják, hanem keresni kell. Lakás kell, ruha kell, egyszóval jó megélhetési lehetőséget kell biztosítani maguknak és a gyerekeknek is. Közben szakmailag nem lemaradni, lépést

GRÓF RÓZA